

בש"פ 1665/24 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 1665/24

לפני: כבוד השופט י' אלרון

המבקש: פלוני

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
מרכז-לוד ב-עמ"ת 65781-01-24 מיום 22.2.2024
שניתנה על ידי השופט ע' מיכלס

בשם המבקש: עו"ד יעקב שקלאר

החלטה

1. לפניי בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (השופט ע' מיכלס) ב-עמ"ת 65781-01-24 מיום 22.2.2024, בגדרה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה (השופט א' סלטו) ב-מ"ת 13545-11-23 מיום 25.1.2024.

2. בתמציתית ותואר, כי מכתב האישום, המונה שני אישומים, עולה כי המבקש תקף בשתי הזדמנויות את מי שהייתה זוגתו במועדים הרלוונטיים (להלן: המתלוננת). בכלל זאת, המבקש חנק את המתלוננת, בעט בראשה והטיחו בקיר. כמו כן, במסגרת אחד מאירועי התקיפה, המבקש הורה למתלוננת שלא לפתוח את הדירה שבה שהו על מנת ששוטרים שהגיעו למקום לא יוכלו להיכנס.

בגין מעשים אלו, יוחסו למבקש שתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בבן זוג לפי סעיף 382(ג) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק); ועבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו לפי סעיף 275 לחוק.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום, המשיבה הגישה בקשה למעצר המבקש עד לתום ההליכים המשפטיים שמתנהלים נגדו. הגם שבאת-כוח המבקש דאז הסכימה לקיומן של ראיות לכאורה, בית משפט השלום סבר כי ניתן לאיין את מסוכנותו באמצעות שחרורו למעצר בית מלא לצד ערובה ותנאים מגבילים. זאת, בין היתר, לנוכח היות המבקש נעדר עבר פלילי ובהתחשב בכך שהמסוכנות שנשקפת ממנו היא קונקרטיית כלפי המתלוננת.

4. ערר שהגיש המבקש לבית המשפט המחוזי -נדחה בעיקרו. נקבע, כי לא נפלה שגגה באיזון שערך בית משפט השלום ומשכך אין מקום להורות על ביטול מעצר הבית. אף על פי כן, הוחלט לאפשר למבקש חלונות התאוורות למשך שעתיים, שלוש פעמים בשבוע, ובלבד שלא ייצא מתחומי העיר ירושלים שבה הוא מרצה את מעצר הבית. זאת, לנוכח המרחק הגיאוגרפי הרב שבינו לבין המתלוננת.

5. על החלטה זו הוגשה בקשה לעיון חוזר, שנדחתה על ידי בית משפט השלום, בנמקו כי אין במסמכים שהמבקש הציג כדי להביא לכרסום בחומר הראיות. בתוך כך, נקבע כי עיון בהודאת המבקש מיום 6.11.2023 מלמד כי הלה מאשר את רוב תלונתיה של המתלוננת, ומשכך אין ספק כי קיימות נגדו ראיות לכאורה. לצד זאת, צוין כי למרות שיש טעם בטענות המבקש בדבר התייחסותו של תסקיר המעצר לכפירתו שעה שעומדת לו חזקת החפות - מסוכנותו אינה מאפשרת להורות על ביטול מעצר הבית.

6. המבקש הגיש ערר נוסף לבית המשפט המחוזי שנדחה. נומק, כי מסקנתו של בית משפט השלום בדבר מסוכנותו הרבה של המבקש אכן נלמדת מהודאתו. אשר לטענות המבקש ביחס לתסקיר המעצר, בית המשפט המחוזי עמד אף הוא על כך שלא ניתן לבסס הערכת מסוכנות אך ורק על בסיס כפירת נאשם בעבירות שמיוחסות לו, אך הדגיש כי "עיון מדוקדק" בתסקיר מלמד כי הערכת המסוכנות לא התבססה על הכחשת המבקש לבדה. על רקע זה, בהתחשב בכך שהראיות לכאורה הן בעוצמה גבוהה, ובהינתן העובדה שטרם חלף פרק זמן משמעותי ממועד האירועים מושא כתב האישום - נקבע כי התנאים שבהם שרוי המבקש מאיינים את מסוכנותו באופן מידתי.

7. מכאן הבקשה שלפניי. המבקש טוען, בין היתר, כי קיים קושי בכך שתסקירי מעצר זוקפים לחובת נאשמים את כפירתם, וכך גם בעניינו שלו. כמו כן, המבקש שב וחוזר על טענתו לכרסום בתשתית הראייתית. בפרט, טענתו זו מתבססת על האמור בתסקיר המעצר לפיו המתלוננת דיווחה כי המבקש יצר עמה קשר ובכך הפר את צו ההרחקה שהוצא נגדו; אלא שהמבקש טוען כי לא יצר קשר עם המתלוננת, וכי עניין זה דורש את בדיקת המשיבה - בדיקה שטרם בוצעה לדבריו חרף הוראות הערכאות קמא. עוד נטען על ידי המבקש כי קריאת בית משפט השלום את עדות המבקש מוציאה את דבריו מהקשרם; וכי הותרו במעצר בית פוגעת בו באופן שאינו מידתי.

8. דין הבקשה להידחות. בקשתרשותלערורעלהחלטהבענייןמעצרתניתןבצמצוםובמקריםשבהםמתעוררתסוגיהמשפטיתעקרוניתהחורגתמעניינושל המבקש, אובנסיותהמעלותחשמשמשיכינגרםלועיוותדין (בש"פ 4940/23 בן מוחא נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (4.7.2023)). הבקשה שלפניי אינה מעוררת סוגיה עקרונית; אף לא מצאתי כי מתעורר בעניינו של המבקש חשש לעיוות דין.

9. הערכאות קמא דנו בטענות המבקש ביחס לקיומו של כרסום בחומר הראיות והגיעו לכלל מסקנה כי הן אינן מצדיקות שינוי בתנאים המגבילים שחלים עליו. זאת, בפרט בהסתמך על עיון בהודאת המבקש במשטרה מיום 6.11.2023.

עיינתי אף אני בהודאה זו. מסקנת הערכאות קמא לפיה היא מלמדת על קיומן של ראיות לכאורה, "בעצמה גבוהה", כלשון בית המשפט המחוזי, מעוגנת היטב בתוכן ההודאה. משכך, טענותיו של המבקש בדבר דיווחה של המתלוננת על שליחת הודעת הדואר האלקטרוני, או טענותיו ביחס להוצאת דברי המבקש בהודאתו מהקשרם, אינן משנות מהמסקנה כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית אשר מצדיקה את התנאים המגבילים שנקבעו בעניינו. ראוי להזכיר כי בשלב זה של ההליך, בית המשפט אינו נדרש לבחון אתמהימנותה הראיות או אתמשקלן המדויק. בהתאם לכך, רק במקרים שבהם קייס כרסום משיבו חומר הראיות, ייקבע כלאהונח הבפניבית המשפט תשתית ראייתית לכאורית (ראו: בש"פ 9052/23 סטמקאר נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (8.1.2024)). בענייננו, ברי כי זהו אינו מצב הדברים.

10. אף טענותיו של המבקש בדבר האמור בתסקיר המעצר נידונו ונדחו על ידי הערכאות קמא. כפי שבית משפט זה שב ומציין - המלצות שירות המבחן אינן כובלות את בית המשפט או מחליפות את שיקול דעתו (ראו מיני רבים: בש"פ 1484/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (22.2.2018)). ואכן, במקרה דנן, הערכאות קמא לא כבלו עצמן לאמור בתסקיר המעצר, אלא עמדו על הקשיים שהתגלו בו וביססו את מסקנתן על מכלול הנסיבות הצריכות לעניין. על בסיס זה, נקבע כי התנאים המגבילים הנוכחיים מאזנים באופן מידתי וראוי בין האינטרס הציבורי לבין זכויותיו של המבקש שעומדת לו חזקת החפות. בקביעתן זו לא נפל כל פגם, לא שכן כזה המצדיק התערבות במסגרת "גלגול שלישי".

11. לפני סיום, רואה אני לציין כי התנהלות המשיבה בעניין בדיקת טענות המבקש בדבר הודעת הדואר האלקטרוני רחוקה מלהניח את הדעת. זאת, בפרט לנוכח החלטת בית משפט השלום (השופטת ל' חלד-רון) מיום 16.1.2024. משכך, אין לי אלא להפנות לדרישת בית משפט השלום להשלמת הבדיקה בעניין זה בהקדם האפשרי.

12. סוף דבר: הבקשה נדחית.

ניתנה היום, ל' באדר אהתשפ"ד (10.3.2024).

ש ו פ ט